

Ve většině archeologických situací, ať již pravěkých či středověkých, tvoří keramika nejpočetnější a často i jedinou kategorii nálezů. Z tohoto faktu vyplývá potřeba pracovat s keramikou jakožto archeologickým pramenem. Archeologové jsou nuceni pracovat každodenně s touto poměrně na první pohled zanedbatelnou součástí života minulého člověka a na jejím základě konstruovat své teorie. V momentě zpracovávání keramiky však nastává zásadní problém, který tkví ve výpovědních možnostech keramiky jako archeologického pramene. Otázky, které si archeolog na počátku práce s keramikou klade (pokud si vůbec nějaké klade), jsou často nepoučené a žádají odpovědi, které studium keramiky samo o sobě neposkytuje. Práce vznikající na základě těchto otázek jsou pak často zavádějící, či v lepším případě konstatují neřešitelnost původních otázek, z čehož vyplývá posléze skepse, která je dnes spojena s tématem středověké keramiky. Předpokladem pro řešení této situace je uvědomění si pozice tohoto tématu na pomezí několika vědních oborů. Středověká keramika je jedním z témat, u kterých si je třeba uvědomit nutnost interdisciplinárního studia. Spolupráci s keramology (technology keramiky) a dalšími odborníky (etnografy a samotnými hrnčíři) můžeme dospět k formulování otázek, které se můžeme pokusit zodpovědět na základě středověké keramiky. Jedním z mála těchto "řešitelných témat" je problematika produkce středověké keramiky a jejích technologií.